

Ανοίξτε τα παράθυρα της ψυχής (Αρχιμανδρίτης Βαρνάβας Λαμπρόπουλος)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#) / [Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#)

Σήμερα, Κυριακή μετά τα Φώτα, συμπίπτει και το τέλος του πανηγυρισμού των

Θεοφανείων με την απόδοση της εορτής. «Επεφάνη ο Σωτήρ, η Χάρης, η Αλήθεια». Φανερώθηκε ο Μεσσίας, για τον Οποίο μίλησαν και μας προετοίμασαν οι Προφήτες. Και τώρα ο μέγιστος των Προφητών, ο Τίμιος Πρόδρομος, ο οποίος αξιώθηκε και να βαπτίσει «τον κηρυττόμενον», αφού μας βεβαίωσε ότι Αυτός που βάπτισε είναι ο Υιός του Θεού, πηγαίνει να σφραγίσει με το αίμα του την αλήθεια της μαρτυρίας του και τον ασυμβίβαστο αγώνα του κατά παντός ψεύδους.

Και Αγνοθέτης, και Αγωνιστής

Τη σκυτάλη τώρα την παραλαμβάνει ο ίδιος ο Αγωνοθέτης, ο οποίος «εξήλθεν νικών και ίνα νικήση» (Αποκ. 6,2) σ' αυτόν ακριβώς τον αγώνα της αληθείας κατά του ψεύδους, του φωτός κατά του σκότους. Και ο Χριστός αρχίζει «το τρέξιμο» από τη Γαλιλαία, μία περιοχή που βρισκόταν σε μεγαλύτερο σκοτάδι από τις καθαρά εβραϊκές περιοχές, λόγω των απίστων εθνικών που κατοικούσαν σ' αυτή. Το είχε προφητεύσει και ο προφήτης Ησαΐας ότι από εκεί θα ξεκινούσε το κηρυκτικό του έργο ο Χριστός· από έναν λαό που κάθεται στο σκοτάδι και στη σκιά του θανάτου.

Τελικά, σκοτάδι και θάνατος είναι το ίδιο πράγμα. Δεν μπορεί να υπάρξει αληθινή Ζωή χωρίς το αληθινό Φως. Και σε μία τέτοια σκιά θανάτου δεν μπορεί να υπάρξει καμία πορεία, καμία κίνηση, καμία πρόοδος. Δεν περπατούσαν στο σκοτάδι· κάθονταν στο σκοτάδι, επισημαίνει ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος. Κι αυτό δείχνει ότι δεν είχαν καμία ελπίδα να απαλλαγούν από το σκοτάδι. Μη βλέποντας που να περπατήσουν, είχαν καταλειφθεί από το σκοτάδι, καταλήγει ο Χρυσορρήμων. Προφανώς δεν υπάρχει χειρότερο κατόντημα για τον άνθρωπο, από το να επιτρέψει στο σκοτάδι να κάνει κατάληψη στην καρδιά του.

Μέσα σ' έναν τέτοιο λαό, που έχει βουλιάξει στο σκοτάδι χωρίς καμία ελπίδα, ανέτειλε το φως, ο Χριστός. Δεν τον αναζήτησαν αυτοί. Ο ίδιος φανερώθηκε σ' αυτούς, εξηγεί πάλι ο Χρυσόστομος. Ο άγιος Θεοφύλακτος Βουλγαρίας το λέει ακόμα πιο δυναμικά: Σχεδόν τους καταδίωξε το Φως του Χριστού. Τους «κυνήγησε» με την αγάπη του.

Προϋποθέσεις φωτοδοσίας

Όμως αυτό «το κυνήγι», αυτή η καταδίωξη, σε καμία περίπτωση δεν καταργεί την ελευθερία τους. Το Φως του Χριστού δεν επιβάλλεται ούτε με προπαγάνδα ούτε με πλύση εγκεφάλου. Είναι διακριτικό κάλεσμα σε μετάνοια. Γλυκό ξύπνημα για μετοχή σε ζωή βασιλική.

Και αυτό το πρώτο κήρυγμα του Χριστού δεν είναι κάτι ριζοσπαστικά καινούργιο. Είναι ακριβώς το ίδιο με το κήρυγμα του Προδρόμου: «Μετανοείτε· ήγγικε γαρ η Βασιλεία των ουρανών». Μέχρι τώρα το κήρυττε ο φίλος του Νυμφίου (Ιω. 3,29). Τώρα το κηρύττει ο ίδιος ο Νυμφίος. Τώρα το κηρύττει ο ίδιος ο Βασιλέας των Ουρανών. «Ήρθα», μας λέει. «Τώρα είμαι τόσο κοντά σας. Έτσι κι απλώσετε το χέρι σας, με αγγίξατε. Ήρθα, για να διώξω το σκοτάδι, που αφήσατε να θρονιαστεί στην καρδιά σας. Εγώ είμαι το Φως του κόσμου. Αφήστε με να γίνω Βασιλιάς σας. Αφήστε με να γίνω Ελευθερωτής σας από την τυραννία του σκότους. Ήρθα, όχι για να σας εξουσιάσω, αλλά για να σας κάνω συμβασιλείς και συγκληρονόμους της

Βασιλείας μου. Νυμφίος σας είμαι. Την καρδιά σας πολιορκώ με την αγάπη μου. Δεν είμαι δυνάστης».

Το Φως ελευθερώνει η σκλαβώνει;

Δυστυχώς, όμως, πολλοί -ενίοτε ίσως κι εμείς- αντί για το Φως αγαπάμε το σκοτάδι. Το βόλεμά μας στα πονηρά έργα, στα έργα του σκότους, όχι μόνο μας εμποδίζει να αγαπήσουμε το Φως, αλλά και μας κάνει να το φοβόμαστε· κάποτε και να το μισήσουμε. Διότι τότε, θεωρούμε κι εμείς το Φως, όπως ο Καβάφης, σαν μία νέα τυραννία. Έτσι λέει ο ποιητής στο ποίημά του «Τα παράθυρα». Ζώντας μέσα στο σκοτάδι των παθών του, από τη μία αναζητάει παράθυρα προς το φως, κι από την άλλη τρέμει στη σκέψη ότι θα τα βρει: «Μα τα παράθυρα δεν βρίσκονται· η δεν μπορώ να τα βρω. Και ίσως καλύτερα να μη τα βρω. Ίσως το φως να είναι μία νέα τυραννία. Ποιός ξέρει, τι καινούργια πράγματα θα δείξει».

Την ίδια απέχθεια για το φως είχε και η ποιήτρια Μαρία Πολυδούρη. Κι αυτή έβλεπε το φως σαν τυραννία. Λέει σε ένα ποίημά της: Ω, χαμηλώστε αυτό το φως. Πάρτε το φως. Είναι η στιγμή. Στη νύχτα τι ωφελεί; Τη θέλω όλη δική μου. Πέρασε η μέρα. Φτάνει πια. Πάρτε το φως. Με τυραννεί. Φτάνει η απάτη μιας ζωής. Μου αρνείται την ψυχή μου.

Το Φως του Χριστού, όχι μόνο δεν αρνείται, αλλά και μου «επιστρέφει την ψυχή μου» (Ψαλμ. 22,3). Της ξαναδίνει τη χαμένη της ζωή και δύναμη. Μακάριος ο άνθρωπος που βλέπει το κάλεσμα του Χριστού σε μετάνοια σαν άνοιγμα παραθύρου προς το Αληθινό Φως, σαν έξοδο στην «ελευθερία της δόξης των τέκνων του Θεού» (Ρωμ. 8,21).

Πηγή: agiazoni.gr